

Zvezek 2.

Letnik II,

Februar 1898.

Ob štiridesetletnici Naše Ljube Gospe v Lurdu.

V skalnato steno poleg lurške jame je vzdana velika, mramornata plošča, na kateri se bere ta-le napis:

Dnevi osemnajstih prikazni in besede presvete Device.

V letu izveličanja 1858. se je presveta Devica v skalni dolbini, kjer sedaj vidiš njeno podobo, osemnajstkrat prikazala Bernardki Subirú: od 18. februarja do 4. marca vsak dan, razun dveh dni; potem 25. marca, 7. aprila, 16. julija.

Presveta Devica je dejala deklici 18. februarja: „Ali hočeš meni na ljubav 14 dni vsak dan tu sem priti? Obetam ti, da te bodem naredila srečno, ne sicer na tem, pač pa na drugem svetu. Ljudje naj prihajajo sem.“

V onih 14 dneh ji je dejala presveta Devica: „Moli za grešnike! poljubi tla za grešnike! Pokora! pokora! pokora! Pojdi in reci duhovnikom, da naj dajo tukaj kapelo zidati! Hočem, da prihajajo sem v procesijah! Pridi in pij iz studenca in se umij v njem! Pridi in jej zelišče, ki tukaj raste.

25. marca je dejala presveta Devica:

„Jaz sem brezmadežno spočetje.“

V malo besedah je tu na kratko posnet začetek povesti o božji poti v Lurdu. Te dni bude štirideset let, kar se je zgodilo to, o čemer govori napis. Lurd slovi dandanašnji po vsem krščanskem svetu; in kjerkoli bivajo Marijini otroci, najdeš prelepo podobo lurške Matere božje. Škof Tarbeski,

Prosper Marija, pod čigar oblastjo je Lurd, je ob praznovanju petindvajsetletnice, l. 1883., v svojem pastirskem listu po pravici zapisal besede: „Pobožnost do Naše Ljube Gospe v Lurdu si je osvojila celi svet.“ V nas Slovincih ga skoraj ni kraja, kjer ne bi imeli kapelice ali znamenja posvečenega lurški Materi božji. Zato se nam zdi primerno, da se ob štiridesetletnici lurške božje poti veselo in hvaležno spominjamo nebeške Gospe in Kraljice, ki v naših dneh, skoraj bi dejal, pred našimi očmi dela čudeže, ob katerih enako strmé pobožni verniki in brezbožni novodobni neverniki.

Spomniti se hočemo najprej treh najbolj pomenljivih prikazni. Vem, da so te stvari vsaj po vrhu vsakemu znane, a so tako lepe, da jih tudi drugič radi slišimo. — Potem vam bodem popisal tri ali štiri največe čudeže, ki so se zgodili v Lurdu; in slednjič se bomo ozrli malo po svetu, da vidimo, kako vsi narodi cele zemlje časté in slavé ono, ki je dejala sama o sebi: „Jaz sem brezmadežno spočetje.“¹⁾

Prečista Devica se prvič prikáže Bernardki.

Zadnji četrtek pred pustom, 11. februvarja l. 1858. je bilo. Ura na cerkvenem zvoniku v Lurdu je vže bila odbila enajst. Povsod po hišah so pripravljali pustne pojedine; le v eni družini še drv niso imeli, da bi si skuhalih skromno kosilce. Oče tej družini, Frančišek Subirú (Soubirous), je bil ubog dninar in je gostoval z ženo in štirimi otroki v revni hišici. Največa deklica je imela tedaj kakih štirinajst let. Kot otrok je služila za pastarico v sosednji vasi; ko pa je bila toliko odrasla, da je mogla materi pri delu pomagati, so jo vzeli stariši domov. Bernardka, tako je bilo deklici ime, ni znala ne brati ne pisati, tudi moliti ne mnogo. Na paši je molila edino rožni venec; drugih molitev se ni nikoli učila. Tudi pri prvem sv. obhajilu še ni bila.

Tisti dan, 11. februvarja, je rekla mati mlajši hčeri Marijici: „Pojdi k vodi in naberi malo drv.“ Marija se obuje in napravi, da bi šla. Bernardka bi bila rada šla z njo, pa se skoraj ni upala matere prositi. „Dovolite mi, mati, da grem z njo“, je dejala slednjič, „tudi jaz vam bom prinesla butarico drv.“ „Ne“, odgovori mati, „ti kašljaš, in mrzlo vreme ti utegne škodovati.“ Pa Bernardka ni odjenjala, in ko je še sosedova hčerka, ki je tudi hotela iti z Marijico, prosila za Bernardko, se je mati vdala. Deklice so odšle proti potoku Gavu, ki zadaj za mestom šumeč teče mej jelšami, topoli in jeseni.

Nekoliko niže od mesta je iz struge izkopan velik jarek, ki odvaja vodo za neki mlin. Ta jarek in glavna struga delata podolgovat otok. Ono stran jarka se vzdiguje strmo skalovje. Trnje in pritlikavo grmovje pokriva pečevje. V tej skalni steni so tri votline. Prva in največa je tik zemlje. Drugi dve se nad prvo votlino ali jamo nekoliko na desno pomaknjeni od-

¹⁾ Ob tej priliki priporočamo vsem prelepo knjigo „Lurška Mati Božja“, katero je francoski spisal Henrik Lasserre, poslovenil pa Frančišek Marešič. Ni je lahko dobiti knjige, ki bi nam podajala tako prijetnega in mikavnega beriva, ob enem pa v nas tako budila pobožnost do Marije, kakor prav ta.

pirata druga vrh druge. Divja roža poganja iz skalne razpoke in razteza svoje veje do srednje podolgovate dupline.

To je kraj, kamor je šla Bernardka s svojo sestro nabirat drv. Prišle so na otok nasproti trem votlinam v skalovju ono stran jarka. Voda v jarku je drugače bila zelo deroča; tisti dan pa so bili jarek zaprli, ker so popravljali mlin. Struga sicer ni bila suha, vendar je bilo lahko prebresti plitev potočič, ki se je še vil v jarku.

Poleg jame na drugi strani jarka vidijo deklice mnogo lepe suhljadi. Marijica in sosedova hčerka hitro sezujeta črevlje in prebredeta vodo. Bernardka je bila bolj počasna. Sestra, ki je vže bila na drugem bregu, ji je klicala: „Bernardka, voda je mrzla!“ — Kaj ne bi bila! Meseca februarja je bilo, in potok priteka iz gora, kjer je večni sneg.

Bernardka se je ustrašila mrzle vode in gledala okolo, ne bi li mogla kje po suhem priti na drugo stran. Pa to ni bilo mogoče. Tedaj prosi deklici, ki sta pri jami vže pridno pobirali drva, naj vržeta v vodo nekaj debelih kamenov, poskusila bo po njih priti čez vodo. „Stori kakor midve, sezuj se“, sta odgovorili deklici.

Bernardka se nasloni na veliko skalo, ki je bila tam in se začne sezuvati. Ura je šla na dvanajst; vsak čas je moralo zvoniti poludne.

Kar se deklica nehoté ozre. Zdelo se ji je, da je slišala neko šumenje, kakor če potegne močna sapa. Pa bilo je vse mirno. Noben vetrič ni gibal vej na drevesih.

„Zmotila sem se“, pravi Bernardka sama pri sebi in sezuva nogavice.

Tist hip znova čuje vršenje in šumenje. Bernardka pogleda kvišku, hoče zavpiti, — pa ne more. Zaprlo ji je sapo, trese se po vsem životu; onemogla se zgrudi na kolena pred tem, kar je videla.

Kaj je bilo?

Gori v skalnati votlini, kjer raste divji rožni grm, vidi Bernardka nezrečeno lepo gospo, jasno, svitlo, nebeško prikazen. Nobena stvar na svetu se ji ne dá primerjati. Greh bi bila vsaka beseda, ko bi bila še tako čista. Tudi najbolj vzvišena podoba bi oskrunila rajsko prikazen. Samo to morem reči: Iz njenega modrega očesa sije neskončna milina, njena usta dihajo nebeško dobroto; na čelu ji odseva najviša modrost. Njena obleka je bela kakor sneg, prepasana je z višnjevimi pasom, njega trakovi segajo skoraj do tal. Stoji na skali, njene deviške noge so boste in se dotikajo rožnega grma. Na glavi ima tančico, ki se gosto nabrana spušča čez ramena po hrbtu. Roki ima pobožno sklenjeni, v rokah pa drži molek; nežni prsti prebirajo bele jagode, ki so nabrane na zlati vrvici, a ustnice nebeške device se ne gibljejo.

To je prikazen, ki jo je videla Bernardka. Kakor iz sebe je padla pred njo na kolena in z roko segla po molku. Hoče se prekrižati, pa roke ne more vzdigniti, preveč se ji tresejo.

Visoka gospa pa se je nasmehnila in da bi dala deklici poguma, se sama prekriža; Bernardka vzdigne počasi roko in se tudi prekriža. Minul

jo je strah. Omamljena od veselja ne ve, ali prav vidi ali ne, mane si oči in zre nepremično v prikazen; potem začne ponižno moliti rečni venec: „Verujem v Boga Očeta“ — „Češčena Marija.“

Ko je končala z „čast bodi Očetu“, je prikazen izginila kakor bi trenil.

(Dalje sledi.)

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XIV.

Magdalena Gornik.

(† 23. febr. 1896.)

O „Magdalenici z Gore“ se je pred nekaterimi leti mnogo govorilo. Sedaj vže počiva v hladnem grobu. Celo svoje življenje je bila goreča častivka presv. Rešnega Telesa in gotovo izmej najbolj pobožnih, od Boga z milostmi najbolj obdarjenih Slovenk. Kot pobožne častivke presv. Rešnega Telesa se je na tem mestu spominjamo. Marsikaj čudnega pripovedujejo o njej, mnogo so tudi zapisali razni duhovniki, ki so jo sami poznali. Mi objavljamo tukaj le nekatere dogodke, katere je videla množica ljudij iz raznih krajev. Sodi naj o njih vsak sam, kakor se mu zdi.

Magdalena Gornik je bila rojena 19. julija l. 1835. na Gori v sodraški fari na Dolenjskem. Bila je hči ubožnih, a poštenih kmečkih starišev, ki so imeli več otrok. Od mladih let je bila šibkega telesa, vendar zdrava, da je lahko opravljala tudi poljska dela. Odlikovala se je s posebno pobožnostjo in ljubeznivostjo. Govorila je malo in za družčino ni mārala. Mnogo je molila in k sv. maši posebno rada hodila.

Trinajst let stara je jeseni l. 1848. nevarno zbolela. Bali so se, da bo umrla. Bolehala je skoro eno leto. Uživala je jako malo; nekaj tednov je užila sem ter tja le kak grozd. Od tega časa dalje do svoje smrti ni ničesar več jedla; torej je bila brez telesne hrane nad 46 let. Tudi pila ni ničesar. O tem so uverjeni vsi, ki so leta in leta z njo skupaj bivali in jo opazovali. Spala je malo, ker je pozno v noč molila.

Gospod Jožef Žagar, duhovnik na Gori, ki jo je v bolezni večkrat obiskal, je prvi spoznal, da se z deklico godi nekaj nenavadnega. Vsak večer, ko je odzvonilo „Ave Marija“, se je „zamaknila“ za četrť ali pol ure. Če je bil cerkveni praznik veči, je to trajalo dalje časa. To se je ponavljalo od l. 1848. pa do njene smrti, l. 1896. Izvanredno se je zamaknila vsak petek opoludne za kake pol ure. Od tihe nedelje v postu pa do velikonočne nedelje, in od vnebohoda pa do binkošti je bila vsako leto nepretrgoma „zamaknjena“. Veliki petek zjutraj se ji je kri kar curkoma vlivala po obrazu. Popoludne do 3. ure je trpela kokor na križu in umirala, ob treh

pa se je kakor mrtva zgrudila in tako ležala do velike nedelje. To jutro je vstala kakor pomlajena, obrisala kri in šla k sv. maši.

Predno se je zamaknila, je navadno vselej sedé molila sv. rožni venec. Zamaknjena je gledala Kristusa, Marijo, svetnike in svetnice ter angele. Mej zamaknjenjem je vselej mnogo trpela; boleost se ji je brala na obrazu. Govorila je posamne besede, iz katerih se je dalo sklepati, kaj je videla.

Toliko o nenavadnih prikaznih Magdalene Gornik. Tolmači si jih lahko vsak, kakor mu ljubo. A da je resnično, kar smo povedali, zato imamo še sedaj žive priče. Mi se je tukaj spominjamo le kot v resnici pobožne in goreče častivke presv. Rešnega Telesa.

Največje veselje ji je bilo moliti Jezusa v podobi kruha pričujočega. Ob nedeljah je po službi božji še ostajala v cerkvi do popoludanskega duhovnega opravila. Le v zimskem času se je šla v kako hišo nekoliko pogret, ker so ji bile noge od samega klečanja in mraza vse zatekle.

Mej sv. mašo je bila od darovanja do zauživanja zamaknjena. Zato je imela svoj prostor na koru poleg velikega oltarja. Pravila je, da vidi v sv. hostiji Dete Jezusa, v kelihu pa tudi Jezusa ali pa samo križ. Kadar je bila pri sv. obhajilu, — in to se je zgodilo vsako nedeljo in zapovedan praznik, — se je zamaknila po vsprejemu sv. Rešnega Telesa za četrto ure. Potem je omedlela, padla na tla in se zopet zavedla. Kadar je bilo izpostavljeno sv. Rešno Telo, je bila cel čas zamaknjena; mej pridigo pa se je zavedla in poslušala. Tudi se je zamaknila, kadar je šel mimo duhovnik s sv. popotnico.

Pri vseh teh izvanrednostih pa je bila Magdalena v navadnem življenju jako priljudna, pohlevna in zgovorna. Zanimala se je za vse dobre in poštene stvari. Ker težavnih del ni mogla opravljati, stregla je več let pri gospodu Janezu Kaplenku, župniku na Blokah, z lahkimi opravili. Veliko, zelo veliko je brala zlasti zvečer, da so ji sčasoma celo oči opešale. Prebiral je najraje življenje svetnikov in razne molitvenike. Brala je pa tudi z zanimanjem „Zgodnjo Danico“, „Cvetje“, „Slovenec“ in „Dom in Svet“. Brez dela ni bila nikoli; če ni kaj posebnega delala, je ali brala ali pa molila.

O tem, kar je v prikaznih zamaknjena videla, ni rada govorila. Če jo je kdo kaj vprašal, se je izgovarjala: „Saj ste sami slišali!“ Tudi to ji ni bilo ljubo, da so jo ljudje hodili gledat; večkrat se je zaklenila v svojo sobo, da je imela mir. Hudo jo je bolelo, če je slišala kaj napačnega, ker ni mogla umeti, kako da more človek žaliti Boga. Sploh je bila v vsem svojem vedenju skromna in tiha, da se ni moglo nič nenavadnega na njej opaziti. Kdor jo je v navadnem življenju videl, ne bi si mogel misliti, kaj se ž njo godi.

Po smrti župnika Kaplenka († 1893), pri katerem je bivala 25 let, se je preselila k svojima sestrama na svoj dom na Goro. Vedno je bila slabotna, a zadnja leta je še posebno pešala. Vender je še prihajala v cerkev, kadar koli je mogla. V petek po pepelnici l. 1896. ji je bilo podeljeno sv. poslednje olje, v soboto je prejela sv. popotnico in dan pozneje, 23. februarja, prvo

nedeljo v postu je na večer mirno zaspala v Gospodu stara 61. let. V sred o potem je bila pokopana.

Sedaj leži tam na domačem pokopališču in ima lep spomenik na grobu. Na njem so vrtane besede Jezusove: „Blagor jim, ki so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali.“

Pobožna družba molitvenega apostolstva.

Kdo so apostoli svete molitve?

V katoliški cerkvi so dvojni apostoli: apostoli božje besede in apostoli svete molitve. Apostoli besede so škofje in mašniki, ki nam kot poslanci božji oznanjajo božjo besedo. Pri njih svetem delu pa jih podpirajo pobožni verniki, ki z gorečo molitvijo pomagajo razširjati božje kraljestvo; in to so apostoli molitve.

Naš Odrešenik, ki v svoji cerkvi le nekatere izmej vernikov odbira za apostole božje besede, hoče, da bi bili vsi apostoli svete molitve. Zakaj vsem je ukazal, da moramo moliti in sicer neprenehoma moliti. In kako naj molimo? Gospod sam nam je rekel: „Vi tako le molite: Oče naš, kateri si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.“ Tako nas je učil Gospod moliti. Česa pa prosimo s to molitvijo? Kaj smo se učili v katekizmu? „V prvi prošnji očenaša prosimo: 1. da bi se božje ime nikdar ne onečeščevalo ali sramotilo, temveč častilo in hvalilo; 2. da bi vsi ljudje spoznavali Boga s pravo vero in ga poveličevali s krščanskim življenjem.“ „V drugi prošnji prosimo: 1. da bi vladal Bog v nas z vero, upanjem in ljubeznijo; 2. da bi se razširjalo in utrjevalo božje kraljestvo na zemlji, to je sveta katoliška cerkev; 3. da bi nas Bog po smrti sprejel v nebeško kraljestvo.“ In slednjič „v tretji prošnji očenaša prosimo: 1. da bi izpolnjevali božjo voljo na zemlji vselej natanko in z veseljem, kakor jo izpolnjujejo angeli in svetniki v nebesih; 2. da bi se vdali v voljo božjo tudi v trpljenju in bridkosti.“

To bodi, tako hoče Jezus Kristus, naša vsakdanja molitev. In prav tega, česar naj mi v očenašu najprej prosimo, je prosil tudi Jezus svojega nebeškega Očeta, za to je celo življenje delal in trpel, — za čast božjo in naše zveličanje je na križu umrl. Tega prosi, tudi še sedaj v svoji slavi v nebesih. Večni veliki duhovnik, Jezus Kristus, vedno živi, da prosi za nas.¹⁾ In z njim molijo, po svetih mislih in namenih Srca Jezusovega delajo in trpe tudi apostoli molitve. Skrbi presvetega Srca so tudi njih skrbi. Z Jezusom v presvetem zakramentu se združujejo in z njim skupaj prosijo nebeškega Očeta tega, kar je Jezusu najbolj pri srcu, — čast božja in zveličanje neumrljivih duš.

¹⁾ Hebr. 7, 25.

Prva dva apostola svete molitve sta bila prečista Devica Marija in sveti Jožef, ki sama nista nikoli oznanovala božje besede, pač pa gotovo neprenehoma molila po svetih namenih Srca Jezusovega. Prečisto Devico in sv. Jožefa je posnemala nešteta množica svetnikov, katerim tudi ni bilo dano, da bi bili z besedo oznanjali sveti evangelij, pa so zato z molitvijo razširjali božje kraljestvo na zemlji.

Kako se je začelo in razvijalo apostolstvo svete molitve?

Apostolstvo molitve je toliko staro kolikor katoliška cerkev; zakaj od početka pa do današnjega dne so bile vedno v cerkvi pobožne duše, ki so gorele za čast božjo in neprenehoma molile: „pridi k nam tvoje kraljestvo.“ Vprašamo pa: od kedaj biva v cerkvi posebna družba, ki ji je prvi namen: moliti s presvetim Srcem za zveličanje duš? Ta pobožna družba pa ni še tako stara. L. 1844. so se v jezuitskem samostanu v Valsu na Francoskem mladi redovniki združili mej seboj s to mislijo, da hočejo svojo molitev in dobra dela darovati Bogu v isti namen, s katerim moli Jezus v najsvetejšem zakramentu. To je bil skromni početek družbi molitvenega apostolstva.

Iz samostana je družba hitro našla pot v svet in v kratkem času je štela na tisoče udov. Papež Pij IX. je l. 1849. potrdil novo družbo in ji dovolil odpustkov, katere je potem še pomnožil l. 1861. Sv. oče Leon XIII. je vže kot nadškof v Peruži z vnemo pospeševal plemenito delo molitvenega apostolstva; odkar pa kot namestnik Kristusov vlada vesoljno cerkev, mu je družba še posebno pri srcu. V pismu z dne 10. majnika l. 1884., v katerem piše škofom, kako jim je braniti sveto cerkev njenim najhujšim sovražnikom, framasonom, pravi o apostolstvu molitve: „Zlasti vas bodi skrb čudovite družbe molitve. Delajte z največo gorečnostjo, da se vsi verniki vpišejo v to družbo. Namen ji je: združiti krščanska srca in povsod podpirati in razširjati delo svete vere in ljubezni; iz tega je razvidno, koliko dobrega bode družba storila v naši nesrečni dobi.“

Ko so bili 11. dan oktobra l. 1893. družbeni poslanci v Rimu, jim je rekel sv. oče: „Vi zastopate tukaj veliko apostolstvo molitve, družbo, ki je mej onimi, ki so našemu Gospodu najljubše; to je novo drevesce, ki v naših dneh krasi in zaljša vrt božjega vrtnarja; ni še dolgo tega kar je pognalo to drevesce iz neznatne klice, a vže se je mogočno razrastlo, in njega dobrodejna senca se razteza črez vse krščanstvo. Neštete množice vernikov se zbirajo krog njega, vse pa družji ista misel, isti pobožni namen in iste krščanske čednosti. Vže samo to, da ne govorimo o drugih vaših zaslugah, vam daje posebno pravico do Naše ljubezni; in mi smo bili vedno naklonjeni vaši družbi in blagoslovljamo pobožne namene, ki jih vam družba vsak mesec v molitev priporoča.“

„Še bolj pa vas ljubimo zato, ker niste samo apostoli molitve, ampak svojo molitev združujete s presvetim Srcem Jezusovim; s tem vnemate duše za ono pobožnost, ki je dandanašnji znamenje prave cerkve, zastava nje prihodnje zmage, podlaga našemu upanju v boljšo prihodnost.“

Lepše kakor s temi besedami nam sv. oče ni mogel priporočiti apostolstva molitve in pobožnosti do presvetega Srca Jezusovega!

Družba je vidno rastla od svojega početka do naših dni. Sedaj šteje nad 20 milijonov udov; družbenih listov ali glasnikov presvetega Srca Jezusovega izhaja 34, ki so pisani v 17 raznih jezicah. — Pri nas se je do sedaj dob v primeri k drugim deželam le malo razširila. Kolikor je nam znano, je v ljubljanski škofiji edina podružnica molitvenega apostolstva v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani.

Kako je urejena družba molitvenega apostolstva?

Kdor hoče postati ud molitvenega apostolstva, ga mora pooblaščen duhovnik vsprejeti v družbo. Pravilo je, da pride vsak sam do duhovnika; vendar če komu ni lahko samemu priti, more svoje ime tudi v pismu naznati ali se dá zapisati po drugi osebi.

Kaj je dolžan storiti apostol molitve? V družbi molitvenega apostolstva je trojna pobožna vaja in vsaka ima svoje posebne odpustke. Prvo dobro delo, katero nam družba nalaga, je vsakdanje darovanje, drugo je molitev „očenaša“ in 10 „češčenamarij“ in tretje je zadostilno ali spravno sv. obhajilo. Po tem trojnem pobožnem delu se ločijo v apostolstvu molitve tri stopinje. Vsakdanje darovanje je glavna pobožna vaja, katero je dolžan opravljati vsak ud. Tako določujejo nova pravila, ki jih je sv. oče Leon XIII. dal družbi 11. julija l. 1896. Drugo in pa tretje dobro delo pa ni tako ukazano, da ne bi mogli biti v družbi, če tega ne opravljamo. Seveda čim večja je naša apostolska gorečnost, tem več bomo storili. In če nam v prsah res bije srce za Jezusa, ne bomo ostali pri prvi vaji, tako rekoč na prvi stopnici, ampak bomo z veseljem opravljali tudi drugo ali celo tretje dobro delo in se tako dvignili od prve na drugo in tretjo stopinjo molitvenega apostolstva.

Samo po sebi je umevno: kdor opravlja samo prvo glavno vajo, dobiva le tiste odpustke, ki jih ima le-ta prva vaja. Kdor pa se hoče udeleževati odpustkov vseh treh vaj, mora opravljati vse tri pobožne družbene vaje.

Povejmo nekaj o vsaki vaji posebe!

1. Kaj obsega prva vaja? Prva in glavna vaja je, da udje vsak dan darujejo Bogu vse svoje molitve, dobra dela in trpljenje v tisti namen, s katerim naš Gospod Jezus Kristus neprenehoma prosi in se pri sv. maši za nas daruje.

Za to darovanje rabimo to-le z odpustki obdarovano molitev: „Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu presv. Rešnega Telesa po vsem svetu in v posnemanje presv. Srca preblazene, brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.“ (100 dni odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1885.)

„Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.“¹⁾

2. Druga vaja je, da molimo enkrat na dan „očenaš“ in deset „češčena-marij“. Kdor hoče namreč nekoliko več storiti, kakor prav tisto, kar mora vsak apostol molitve, ne daruje samo s Srcem Jezusovim vseh svojih dobrih del v božjo čast, ampak vrhu tega moli vsak dan „očenaš“ in deset „češčena-marij“ v namen sv. očeta. Sv. oče sam določuje pobožni namen, katerega vodniki družbe v svojih listih vsak mesec posebe naznanjajo in razlagajo. Pravila, ki so zdaj v moči, ne velevajo več, da bi morali tisti čas, ko molimo deset „češčena-marij“, premišljevati kako skrivnost sv. rožnega venca; če hočemo, to lahko storimo, ni pa, da bi morali, kakor so to zahtevala stara pravila.

3. Tretja vaja, katero poleg prve vaje opravljajo najbolj goreči apostoli molitve, je zadoslilno ali spravno sv. obhajilo. Kakor udje bratovščine presv. Srca Jezusovega, tako se zbirajo tudi udje molitvenega apostolstva po sedem ali po trideset vkupe, da prejemajo enkrat na teden ali na mesec sv. obhajilo s tega namena, da dajo presv. Srcu zadoščenje za grehe in tolažijo božjo jezo.

Vsak novi ud dobi listek, na katerem je na kratkem popisano, kar sem vam tukaj povedal; naštetni so tudi vsi odpustki, ki jih ima vsaka pobožna vaja.

Prijatelji presv. Srca! Apostolstvo sv. molitve združuje najlepše pobožne vaje v čast prsv. Srcu Jezusovemu. Da, apostoli molitve so res pravi častivci presv. Srca! Pri češčenju presv. Srca ni glavna reč to, da opravljamo nekaj molitvic, ampak da svoje misli in želje, čutila in skrbi združujemo z mislimi in željami, čutili in skrbmi presv. Srca. Apostoli svete molitve se udeležujejo boja, ki ga bije sv. cerkev s svojimi sovražniki, z združenimi močmi delajo vkupe z apostoli božje besede in pomagajo reševati neumrljive duše. S svojo neprestano ponižno molitvijo koristijo človeštvu več kakor mogočni gospodje na ministerskih stolih in v državnih zbornicah. Kdor ima torej srce za Jezusa in se mu smili ubogi človeški rod, moli s presvetim Srcem Jezusovim, bodi apostol svete molitve!

Ples.

Goreč redovnik je neprenehoma prosil Boga, da bi mu naznanil, ob kakšnih priložnostih se mladina najbolj zapeljuje v greh. Pa glej! zamakne se in v tem zamaknjenju vidi v cerkev prihajati moža strašnega pogleda, spremljanega od krdela deklin in mladeničev, ki so se držali za roke ter plesali kakor za stavo. Pa so priplesali do križa. In začeli so se vrtiti okrog

¹⁾ To je latinske molitve slovenski prelog, ki ga je odobril prečastni knežji in škofjski ordinarjat 25. febr. 1892. št. 544.

njega. Ko pridejo prvič okrog, udari tisti strašni mož z vso silo po presvetih nogah Zveličarjevih; ko se zavrté drugič okrog, udari po ranah na rokah Gospodovih; ko tretjič plešejo okrog, potlači s silo trnjevo krono na glavo, potem pa jo vrže na tla ter pohodi; v četrto začne zasmehovati Gospoda in njegove solze, ki so bile vse krvave; ko petič zaplešejo, pljuje križanemu Jezusu v obraz; v šesto: prebode mu z nova levo stran; v sedmo, kot konec, začne divje preklinjati Odrešenika. — Mej tem je redovnik, ves užaljen, začel karati božjeropnega voditelja onega peklenškega plesa, v odgovor pa je dobil: Ali nisi želel vedeti tiste priložnosti, pri kateri razuzdana mladina največ greši? Glej, uslišal sem te: pokazal sem ti to priložnost, in ta je — ples. Premišljuj po vrsti vse grehe, ki se počenjajo na plesu: grešno stiskanje rok, ničemurnost plesavk, ki hočejo vsem dopadati, ljubosumnost plesavcev, ki se trgajo za-nje; pogledi, smehi, in pred vsem srce polno pregrešnih željâ; če vse to premisliš, moraš reči, da ples z nova odpira rane Gospodove in ga z nova križa! — In ko je glas to izgovoril, je utihnil.

Seveda se svet izgovarja, češ: Kaj bi toliko ropotali zoper ples! Ples je vže stara, stara navada: stari naši pradedje so plesali, zakaj pa mi ne bi? Ples je čisto nedolžna zabava mladih ljudi.

Čakaj, na oboje ti odgovorim! Nedolžna zabava je, praviš. Res, nedolžna zabava bi bila, ako bi bili mi nedolžni, kakor so bili prvi stariši pred grehom. Toda po izvirnem grehu nosi vsakdo v sebi hudo poželjivost, ki se na plesih nevarno vzbuja, néti in redi.

Nekdo je rekel: Ples si je izmislila huda poželjivost. Iztrebi iz src poželjivost, pa tudi plesa ne bo več, ali pa bo čisto drugačen.

In če praviš: naši očetje in stari očetje in še nazaj, stari Slovenci so plesali, zakaj bi pa mi ne?

Poslušaj! Zgodovina pripoveduje še o starejših narodih, ki so plesali, in še bolj plesali morda ko naši dedje; to so bili Grki in Rimljani. Pa misliš, da so modri možje takrat ples hvalili? V grških in rimskih knjigah beremo, da ne. Štiristo, tristo let pred Kristusom, ko torej še ni bilo nobenega katoliškega pridigarja na svetu, so vže pametni pogani sami grajali ples. Naj ti povem par zgledov.

Ko je slavni grški govornik Demosten hotel s srdom napolniti svoje poslušalce zoper sovražnika domovine, kralja Filipa in pa njegove privržence, je povedal, da so le-ti očitno plesali.

Ovid, rimski poganski pesnik, ki je bil vsled svoje nesramnosti in razuzdanosti znan, imenuje plesišča skale, ob katerih se razbije nedolžnost marsikaterega.

Če so v starem poganskem Rimu hoteli kakšno žensko hudo razžaliti in zmerjati, so ji rekli „saltatriks“, to je: plesavka. To je bilo najhujše očitjanje, največja sramota.

Poganski govornik Cicero je bil sloveč zagovornik raznih zatožencev. Nekoč je zagovarjal pred sodbo nekega konzula (najvišjega služabnika) Lucija

Mureno, ki je bil tožen, da je plesal. V zagovoru je rekel Cicero, da nikakor ni mogoče misliti o tem možu kaj takega, zakaj on ni niti pijanec niti norec, kdor pa pleše, je ali norec ali pa vsaj pijan. Ples je zadnja mej pregrehami in ima vse druge v sebi. — Tako je sodil pogan o plesu.

Cesar Tiberij vam je znan, vladal je rimsko državo tedaj, ko je naš Gospod Jezus Kristus živel v samoti v Nazaretu. Rim je bil tedaj poln hudobije. Toda ene hudobije niso mogli prenašati Rimljani, namreč plesa. Cesarjevi starešine so izgnali vse plesavce iz rimskega mesta.

Dovolj bodi prič iz starih, poganskih časov! Res je ples star, a res je tudi, da so ga od nekdanj obsojali modri možje.

Morda bodo prišle te vrstice kakšnemu takemu v roke, ki misli, da vsaj brezverci iz novejših časov hvalijo ples. Pa reči moramo: tudi brezverci zadnjih časov grajajo, obsojajo ples. B e j l (Bayle) Francoz, ki je znan povsem svetu kot bogotaj, piše v svoji knjipi (Dictionaire), da ples pridi sree in je smrtna vojska zoper čistost.

Ko smo slišali stare pogane in nove brezverce, kaj mislijo o plesih in „balih“, povprašajmo še cerkvene očete in sploh katoliške učenike, kaj oni sodijo o tej stvari?

Sv. Ambrož pravi: *„Plesi so mrtvaška rakev za nedolžnost in grob za sramežljivost. — Tista dekleta naj gredó na ples, ki so hčere slabih mater, in ki bi jim rade postale podobne; one pa, ki so device, ter so pametne, naj se močno varujejo, če nočejo, da se bodo pogubile.“*

Sv. Efre m govori: „Kdo mi more iz sv. pisma dokazati, da kristijan sme plesati? Kateri prerok uči to? Kateri evangelist potrjuje to? V kate-rem apostolskem spisu se dobi ena sama vrstica, ki bi govorila za plese? Kjer se pleše, vedite, da je tam slepota moških, poguba za ženske, žalost za angele, za hudobnega duha pa — praznik.“

Pobožni župnik Vijanej na Francoskem je večkrat rekel: „Kadar greš plesat, ostane tvoj angel varih žalosten zunaj plesišča, notri pa se suče in vrti mej plesavci in plesavkami hudobni duh.“

Rajni škof S l o m š e k, nepozabni učitelj vernih Slovencev, slednjič takó-le svari pred plesom: „Nečisti nasladi strežejo (krčmarji), kateri raje in plese napravljajo ob svetih nedeljah in praznikih, ter razuzdanim ljudem dajejo priložnost, grdo znanje delati in grešiti. Na plesu nedolžnost umira, umrje pa po poti domu.“

Učeni jezuit P. Sénjeri (Ségneri) je nekoč govoril o grešnem znanju, pa o plesu. Grešno znanje je primerjal prodajavnici, kjer se nedolžnost prodaja, ples pa sejmu, kjer se tudi prodaja nedolžnost, pa s tem razločkom, da je tukaj prodajavec in kupcev veliko število. Izguba na tem sejmu je velika, neizmerno velika. Edini zaklad, ki ga ima mladina, zlasti ženska mladina, je sramežljivost. Da bi mladina ta zaklad lažje in gotovejše obvarovala, je postavil Gospod Bog dve straži: sramožljivo rdečico in pa pravo samoto. In obe straži izgineta na plesu. Sramožljiva rdečica izgine. Kako ne bi? Plesavka, ki pride na plesišče, brez dvoma želi vsaka, da bi jo vse gledalo, občudovalo, se trgalo za-njo. Rdečica mora bežati, in sramožljivost ostane brez straže . . .

In če enkrat izgine sramožljiva rdečica, izgine za zmirom. Ne vrne se nikdar več! Če je kdo koga sovražil, ga zopet lahko ljubi; če je bil žalosten, se zopet lahko potolaži in razveseli. Če je sramožljiva rdečica enkrat pregnana iz obraza, se ne vrne več. Na plesu pa se umori tudi druga straža sramožljivosti: prava samota, ki je tako potrebna mladini, zlasti zopet ženski mladini. Vže od prvih časov krščanstva sta bila v cerkvah strogo ločena oba spola, in tudi še sedaj se na to strogo pazi, razun po mestih, kjer bi pa tudi bilo prav, ko bi se zopet uvedla stara navada, ki je gotovo nastala iz važnih vzrokov. No, in sedaj vprašamo: če se v cerkvi, kjer se vender božja služba opravlja po dnevnu, pazi, da so verniki ločeni po spolu, ali ni naravnost predrzno, da se pa na plesih, ki se vršé zvečer in po noči, shaja mladina obojega spola?

Predno nehamo govoriti o tej stvari, opomnimo naj še to, da na plesiščih ni samo v nevarnosti čistost srca, ampak z njo je združena cela vrsta grehov: pijančevanje, pretepi, preklinjevanje in drugi.

Ko je torej jasno ko beli dan, da so plesi grešni in naravnost nevarni, zakaj stariši tako malo svaré svoje otroke pred njimi, zakaj se sploh mladina tako malo boji teh razuzdanih veselí? Vzrok je ta: ko bi jim tam telo umorili, bi se še bali in nobenega ne bi bilo na spregled; toda ker se moré samo duše, je pa druga Kdo se zmeni za dušno smrt!

In vender ti kličem, mladina: **usmili se svoje duše!** *Še nikdar se nobeden ni kesal, ki je skrbel za svojo dušo, marsikateri pa je točil grenke solze, če je hodil za željami umrljivega telesa*

*Zato še enkrat: **Usmili se svoje duše!** (Sir. 30, 24.)*

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec februar 1898.

Za mornarje.

Pregovor pravi: „Kdor ne zna moliti, mora na morje iti“, kar pomeni da morje zanaša človeka v take smrtne nevarnosti, da je prisiljen moliti, ker druge pomoči od nikoder ni. Ko ljubka golobica plove ladja po modrozelenem morju. Cele dneve in tedne hodá je sama voda. Res, lepa, tiha, gladka vožnja, kdo bi se je ne veselil?! Ali oh! vstal je vihar in razburkal globoko morje, katero razpenjeno vali od vseh strani visoke valove na nizko skromno ladjo. Vse moči in pomoči odpovedó. Izročiti se je treba božjim rokam in — moliti.

Ljudi, ki na morju živé in so torej vedno v oblasti nestanovitnega morja, je veliko. Mnogo je ribičev, mnogo pravih mornarjev na vojnih, tovornih in popotnih ladjah. Vsi ti vedó pač, kedaj odplujejo iz mile domovine, ne vedó pa, kedaj se vrnejo. Brodariti morajo iz dežele v deželo; večkrat so vže blizu doma, ali glej! priložnost se ponudi, trgovec obloži

ladjo in mornarji jadrajo zopet po cele tedne in mesece. Koliko truda, koliko nevarnosti prebijejo!

Toda vse te nevarnosti ne strašijo mornarja, kateri se jim tako privadi, da jih ne poštevaa. Mornarji so z večine bolj veseli in vedri ljudje, ko njih bratje v domovini. Usodniše so zanje dušne nevarnosti, v katerih se jih mnogo več pogubi, ko v vodi potopi. — Mornar zapusti ženo in otroke v domovini in gre daleč po svetu. Kaj rado se zgodi, da pozabi svete dolžnosti, katere ima do svojih. Žalostna izkušnja uči, da je mnogo zapuščenih starišev, kojih nehvaležni sinovi se klatijo po svetu, in mnogo vdov in sirot, katerim še živé gospodarji in očetje, ki se pa ne zmenijo za svoje, ki doma trpé.

Mornar zapusti tudi domačo cerkev in brodi po svetu brez nauka, brez zakramentov, brez maše, brez dušnega pastirja, ki mu je bil doma angel varih. Kaj lahko se zgodi, da izgubi posvečujočo milost božjo, da zabrede v grehe, v katerih živi brez pokore leta in leta. Zraven tega pridejo še tovariši pohujšljivci in slabe priložnosti, da šibki človek pade in morda nikoli več ne vstane. Vihar razbije ladjo in valovi jo požró na dno morja, grešnike nesrečne pa na dno pekla! Strašna smrt!

Sveti Oče se je z očetovskim očesom ozrl na brate naše, ki po morju brodijo in nam je naročil, da naj ta mesec molimo za mornarje. Molimo torej za mornarje, da srečno priplovejo v domovino k svojim dragim in na zadnje v rajsko domovino k Jezusu in Mariji.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za mladino na srednjih šolah.	16. Za očete — pijance.
2. Za siromašne matere.	17. Za žalostnega duhovnika.
3. Za mir srca v političnem boju.	18. Za jetikave bolnike.
4. Za duhovnike, ki snujejo posojilnice.	19. Za vladarje, ki so papežu prijazni
5. Za pobožno gospodo mej svetom brez vere.	20. Za svetega Očeta Leona XIII. ob dvajsetletnici Njegovega papeževanja.
6. Za ublaženje narodne prenapetosti v Avstriji.	21. Za device mej svetom.
7. Za bolne duhovnike goriške nadškofije.	22. Za vse, ki kaj podarijo Sv. Očetu papežu.
8. Za dober namen pri opravih.	23. Da bi presviti cesar vesel praznoval svojo petdesetletnico.
9. Za tržaškega škofa.	24. Za pisatelje katoliških časopisov.
10. Za čč šolske brate v Gorici.	25. Za neko važno opravilo.
11. Za pohujšanje učence.	26. Da naj milost božja razsvitli razkolniške (staroverske) škofo in duhovnike.
12. Za ubožne hišne gospodarje v Ljubljani.	27. Za kristjane, ki se resnično postijo.
13. Za dobre oporoke duhovnikov.	28. Za žive in mrtve ude apostolstva molitve.
14. Za česko duhovščino.	
15. Za delavsko ljudstvo, ki v reri omahuje.	

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev

svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa za one, ki brodarijo po morju v velikih dušnih in telesnih nevarnostih, in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnega Telesa. Po noči mej 3. in 4. februarjem bodo moški molili presv. Reš. Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 8. ura: Čiščenje preblažene Device in Matere božje Marije.

Po noči mej 21. in 22. februarjem bodo izvanredno molili moški Najsvetejše tudi v stolni cerkvi in sicer 30. uro, pravne molitve. — K tej uri, ki se bode darovala v spravo za premnoge grehe, storjene v pustnih dneh, se še posebno vabijo vsi krščanski možje in mladenči, če tudi niso udje ponočne molitve.

Odpustki meseca februarja 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: *a)* izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; *b)* molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

2. **Sreda. Svečnica.** Popoln odpustek: *a)* vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; *b)* udom brat. presv. Reš. Tel; *c)* udom brat. presv. Srca Jezusov. v bratovski cerkvi; izpovednik more mestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; *d)* udom brat. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski ali farni cerkvi; *e)* udom rožnivenške brat. v bratovski cerkvi; *f)* udom družbe živ. rožnega venca; *g)* udom škapulir brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjeve škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem, in onim, ki nosijo bel škapulir v brat. ali farni cerkvi, če molijo za sužnje; *h)* udom družbe krščanskih družin; *i)* udom brat. za duše v vicah danes ali v osmini.

3. **Četrtek, I. v mesecu.** Udom brat presv. Reš. Tel. v brat. ali farni cerkvi popoln odpustek

4. **Petek, I. v mesecu.** Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo neskončno dobrotljivost presvete Srca in molijo v namen sv. Očeta.

5. **Sobota Sv. Peter Krstnik in tovariši, muč.** Vsem vernikom pop. odpustek v redovnih cerkvah sv. Franciška, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene redovne cerkve.

6. **Nedelja, I. v mesecu** Udom rožnivenške brat. trojen pop. odp. v bratovski cerkvi. — Ker je ta nedelja I. pred pepelnico, dobó odpustke rimskih cerkva, namreč 30 let in 30 kvadragen: *a)* udje tretjega reda v redovni cerkvi;

b) udje brat. presv. Reš. Tel. v bratovski ali farni cerkvi; c) udje brat. presvetega Srca Jezusov. v bratovski cerkvi; d) udje rožnivenške brat. v vsaki cerkvi, če nekoliko molijo pri petih oltarjih, če pa jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet.

13. Nedelja, II. pred pepelnico. Odpustki rimskih cerkva, kakor prejšnjo nedeljo.

20. Nedelja, III. pred pepelnico. Odpustki rimskih cerkva, kakor prejšnjo nedeljo. — V cerkvi, v kateri je danes in prihodnja dva dneva izpostavljeno sv. Rešno Telo, dobi popoln odpustek vsak, kdor gre k izpovedi in sv. obhajilu in gre enkrat v cerkev počastit Jezusa in moli v namen sv. očeta.

22. Torek. Sv. Margarita Kortonska. V redovnih cerkvah sv. Franciška pop. odp. kakor 5. dné t. m.

27. Nedelja, I. postna. Odpustki rimskih cerkva. 15 let in 15 kvadragen, kakor I. nedeljo pred pepelnico.

Zahvala za uslišano molitev.

Mladenič A. D. se zahvaljuje sv. Antonu Pad. za pomoč v veliki sili. Obdolžen je bil velike hudobije. V bridkosti se je obrnil do sv. Antona. V trenutku, ko je pokleknil in molil očenaš, šinila mu je dobra misel v glavo, ki ga je potem tudi rešila in dokazala njegovo nedolžnost. — N. N. V velikem strahu, da se povrne skoraj vselej neozdravljiva bolezen v našo družino, sem se zatekla z velikim zaupanjem k presvetemu Srcu Jezusovemu in dala za eno sveto mašo. Hvala Mu! Uslišana sem bila. — M. G. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in lurški Materi božji za ozdravljenje bolne roke.

Drobtinice.

Ob biserni maši sv. očeta Leona XIII. Zadnji dan leta 1897. je minilo 60 let, kar so bili sv. oče Leon XIII. posvečeni v mašnika in 20. februarja tega leta bo 20 let, odkar so bili izvoljeni za papeža. Mej 262 papeži, ki so bili pred Leonom XIII., jih je samo 11, da so bili do 20 let ali več na stolici sv. Petra, namreč: sv. Peter (od l. 34. do l. 67.), sv. Silvester I. (314—337), sv. Leon Veliki (440—461), Hadrijan I. (772—795), sv. Leon III. (795—816), Aleksander III. (1159—1181), Urban VIII. (1623—1644), Klement XI. (1700—1721), Pij VI. (1775—1799), Pij VII. (1800—1823), Pij IX. (1846—1878). Še redkejši so mej papeži bisernomašniki; zadnji je bil Benedikt XIV., ki je umrl l. 1758. star 83 let. Mej vsemi nasledniki sv. Petra pa je samo eden, ki je 60 let mašnik in 20 let papež, in to je sv. oče Leo XIII.

O kardinalu Joahimu Pecci-ju, sedanjem papežu Leonu XIII., ni nihče mislil, da bo 60 let dosegel visoko starost. Ko je bil nadškof v Peruži (Perugia), ga je malo ne vsak dan bolela glava; pripovedujejo, da je imel v svoji spalnici omarico polno raznih zdravil. In ko so ga pred 20 leti izvolili za papeža, so mu prisojali komaj nekaj mesecev življenja. Pa božja previdnost, ki čuva sv. cerkev, je drugače odločila. Vže 20 let biva Leon XIII. kot jetnik v Vatikanu. Vatikan se šteje med najbolj nezdrave kraje rimskega mesta. Sopara, ki se vzdiguje iz počasne reke Tibere in močvirnih tal, kuži zrak; zlasti v poletni vročini je tukaj doma huda mrzlica, ki utegne človeka v eni noči umoriti. Zato pa predniki Leona XIII. po letu, meseca junija, julija

in avgusta, navadno niso bivali v Vatikanu, ampak so se preselili na Kviral, v palačo, katero so l. 1870. Pijemontezi po sili vzeli papežu Pij IX.

Leon XIII. še ni zapustil Vatikana, odkar je papež. In vsemogoči, neskončno dobri Bog bođi zahvaljen, po 20 letih neumornega dela in hudih skrbi, ki jih ima vesoljni poglavar katoliške cerkve, so sv. oče Leon XIII. še vedno zdravi in za svojo visoko starost, 88 let, tudi še čvrsti. To je res čudež!

Za biserno mašo so razni vladarji poslali sv. očetu najlepših daril. Naš presvitli cesar mu je dal skrinjico s 50.000 goldinarjev v zlatu; španska kraljica mu je podarila dragocen zlat kelih, predsednik francoske dežele šest prekrasnih steklenih posodic, turški sultan pa prstan z dragim kamenom. Srečo so mu voščili verni katoličani iz vseh krajev sveta in povsod tudi zanj molili. Bog usliši našo molitev in ohrani še dolgo sv. cerkvi Leona XIII!

Rožni venec namestu dvoboja. V Kastelu (Castello), mestecu na gornjem Laškem, sta se, ni še dolgo tega, sprla pošten trgovec in vročekrven mladenič. V jezi sta si očitala drug drugemu to in ono in v priimkih nista bila izbirična. Mladi človek se je čutil razžaljenega in zazdelo se mu je, da se njegova žaljena čast mora oprati s krvjo. Pošlje torej dve priči, ki naj trgovcu povesta, da se hoče z njim poskusiti v dvoboju na življenje in smrt. Trgovec, ki je veren katoličan, odgovori, da se ne pojde z nikomer pobijati; tega mu vest ne dá. Potem pa spoštljivo vzame iz žepa molek in pravi: „Če se oni človek hoče z menoj skušati, naj pride, pa bodeva molila rožni venec. Kdor bode prej nehal moliti, tisti veljaj za premaganega.“ Priči sta se spogledali in molčé odšli.

Kaj se godi na Laškem pod ministrom Rudini-jem? Konec lanskega leta je bil v vasi Ucu (Uzzo) na Toskanskem sveti misijon. Kakor je znano, Lahi grđó kolnejo. Menda so tudi v rečeni vasi bili hudi preklinjevalci, zato je pridigar ob koncu misijona povabil vse poštene može, naj se mej seboj združijo v pobožno bratovščino, ki bi se nje udje zavezali, da ne bodo več kleli. Tako se je tudi zgodilo. Toda žandarmom, ki čuvajo blaginjo domovine, se je zdelo, da je bratovščina politična, državi nevarna družba. Naznanili so gosposki tri duhovnike, ki so bili pri ustanavljanju bratovščine, češ, da so se pregrešili zoper državne zakone. Sodnik v Pistoji jih je obsodil, da za kazen plača vsak 45 goldinarjev.

Pazite, kaj berete! Vže več let se širijo po Ljubljani lističi, knjižice, polne Lutrovih zmot. Te dni nam je prišla v roke knjižica z naslovom: „Pravoverni katoličan. Preložil Anton Chraska.“ V njej pisec dokazuje, da ni treba za zveličanje ne „krsta, ne posta, ne maše, ne dobrih del“, ampak le — vere. Za vero pa je le jedno pravilo, in „nikdo nima pravice, da bi mu katero drugo pravilo vrival“, in to pravilo je — sveto pismo. — Razlagati pa je sme in more vsak, ker sveti Duh „ravna tudi misli preprostega vernika, ki ponižno moli sv. Duha, kajti te obljube Kristus ni dal le cerkvenim zborom, ampak vsem, ki so poklicani v nebeško kraljestvo.“ Vsak vidi, da nekdo hoče strupeno Lutrovo seme sejati tudi na slovenska tla. Opozarjamo, da je dolžnost vsakega, ki obsledi kako tako novo pogubno knjižico, da jo naznani cerkveni oblasti.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.